4

Vzpomínky

„Olive!“ To na mě volá Maudie. „Co tam děláš?“

Odpovědět na tuhle otázku není zrovna snadné.

Co dělám? Loučím se s prázdným domem.

Co dělám? Stojím ve starém tátově pokoji a mám pocit, jako bych tu nechávala tátu samotného.

V tomhle pokoji jsem nějakou dobu nebyla. Představuju si, že táta stojí vedle mě, má na sobě svoje instalatérské pracovní kalhoty se spoustou kapes a tričko, které jsem mu dala k narozeninám, s nápisem:

COŽE JSTE TO SPLÁCHLI DO ZÁCHODU?

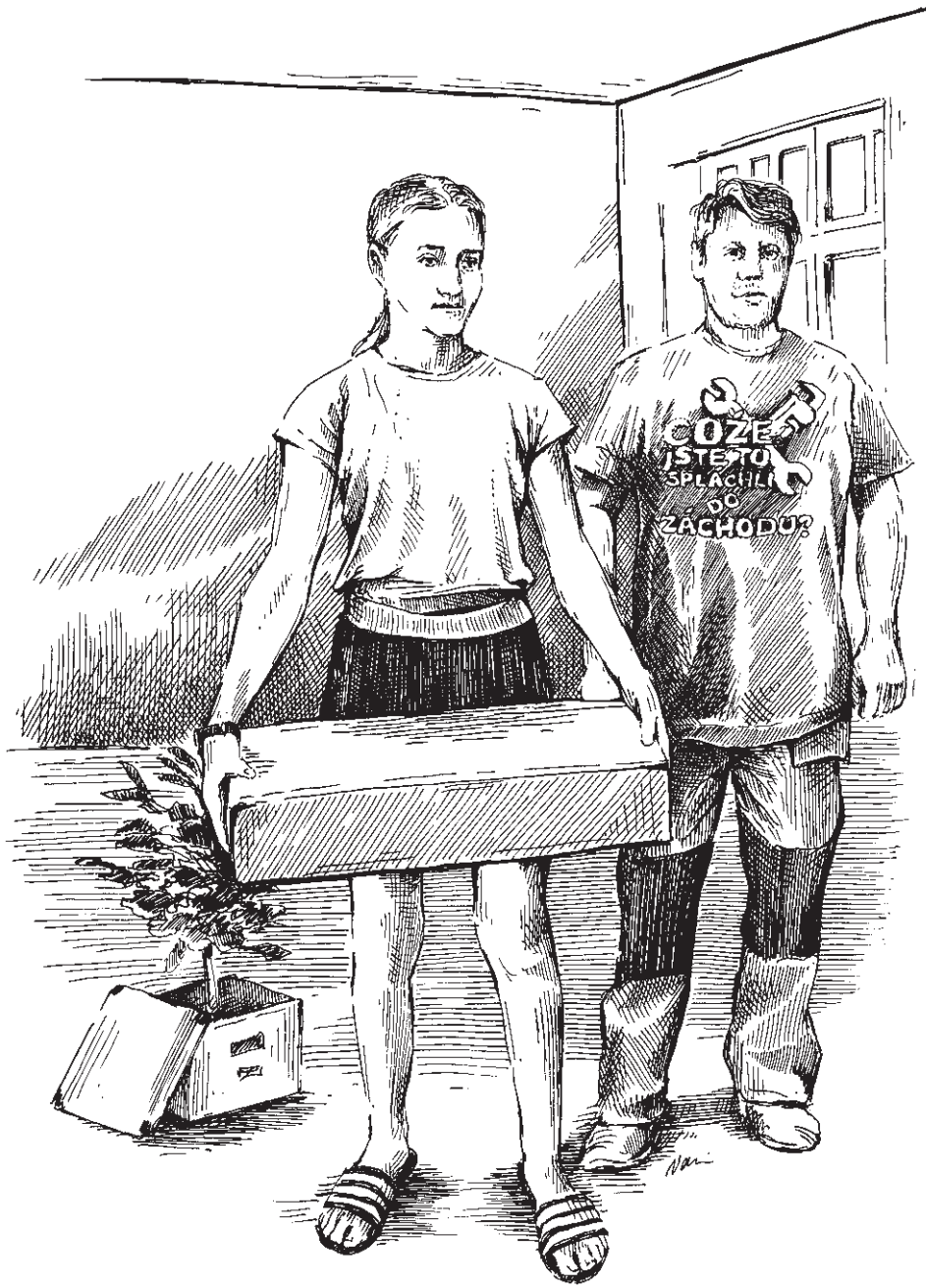
OZE
JSTE TO
SPLÁCHL
DO
ZÁCHODU?

Můj táta, tak jako většina instalatérů, měl rád legraci. Jestli vám můžu poradit, nikdy si nenajímejte úplně seriózního instalatéra.

Moje terapeutka Tess chce, abych si tyhle vzpomínky zapisovala. Později to udělám.

„Olive?“ volá znovu Maudie.

„Balím si věci.“

Křikne na mě: „Na nic dalšího už nemáme místo!“

Píšu na krabici: *Tábor Dnešního Dne – Absolutně nejdůležitější!!!!!!!!*

Tábor Dnešního Dne zní jako tábor, kam jedete jen na jeden den – ale není to tak. Jezdí se tam na týden. Je to tábor pro děti, které se potýkají se smrtí někoho, koho milují.

Abych tam jela, napadlo Maudie. „To je jedna z věcí, které o mně musíš vědět,“ řekla. „Když nevím přesně, co si počít, najdu někoho, kdo to ví.“

Než k nám přišla Maudie, bydlela se mnou v našem domě na Pleasant Street babička. Táta byl často v nemocnici. Babička měla takové potíže s kyčlí, že nevyšla po schodech – spala na gauči v obýváku. Babička mi vždycky říkala: „Jsme malá rodina, ale vynahradíme si to svou urputností.“ Když před domem zastavilo červené

auto a po schodech vyběhla ta fakt vysoká holka, věděla jsem, co to znamená.

Babička se podívala z okna, a i když ji bolel každý krok, který udělala, dostrkala chodítko ke vstupním dveřím, rozrazila je a tu dívku znovu a znovu vroucně objímala. Dívka říkala jen: „Mrzí mě, že jdu tak pozdě, babi. Mrzí mě to!“

„Teď jsi tady,“ odpověděla jí babička.

Maudie došla ke mně a natáhla ruku. „Ty musíš být Olive. Jsem tvoje velká sestra.“

Zvedla jsem oči vysoko, vysoko k její hlavě a řekla: „To teda.“

Smála se jako blázen.

Okamžitě se mi zalíbila.

„No,“ dodala pak, „vždycky jsem chtěla malou sestřičku.“

Já zase vždycky chtěla velkého bráchu, ale říkat to nahlas mi nepřipadalo jako nejlepší způsob, jak zahájit náš vztah, a tak jsem řekla: „Jo.“

Že mám někde velkou sestru, jsem věděla vždycky. Táta měl Maudiinu fotku na nočním stolku. Věděla jsem, že má tmavé vlasy jako já a je výtvarně nadaná. Věděla jsem, že si o ni táta dělá starosti, ale nikdy mi neřekl

proč. Věděla jsem, že je to tátova dcera z prvního manželství, že má narozeniny 16. dubna a že je o šestnáct let starší než já.

Ale kde byla, když jsem vyrůstala – to pro mě bylo záhadou.

Maudie přijela, protože táta dostal rakovinu. Doktoři udělali, co mohli, aby ho vyléčili. Moje naděje stoupaly vysoko jako balonek naplněný heliem. Dvě děti, které jsem znala, měly maminky, které rakovinu porazily. To se přece stává každou chvíli.

Maudie mi řekla: „Hele, neznáme se zrovna moc dobře, ale teď se děje něco důležitého a my to musíme zvládnout spolu. Dobře?“

„Dobře.“

Cítila jsem, jak z ní čiší síla.

Namalovala slunečnice, co se natahují ke slunci, a odnesla je tátovi do nemocnice.

Vystříhala praštěné tvary z barevného papíru, přilepila je na nástěnku a tu mu dala k posteli. Chodily se na ni dívat i sestry z jiných pater.

Nosila dlouhé košile a legíny a šátky s třásněmi.

Měla pletenou čepici s rolničkou, která jí visela do obličeje.

Měla náušnice, které se roztančily, kdykoli zatřepala hlavou.

Dělala tu nejlepší pizzu na světě.

Táta říkal, že jsou lidé, kteří umějí změnit molekuly každého místa, na které vkročí.

Vnesla do nemocnice život. Klapání jejích bot znělo, jako by byla voják, který mašíruje do války vyzbrojený barvami, štětci a hudbou.

A taky si přinesla kytaru. „Hraješ, viď?“ zeptala se mě.

„Dlouho jsem nehrála.“

„Přines si kytaru. Potřebujeme hudbu!“

Naladit si kytaru podle Maudie mi trvalo celou věčnost. Zabrnkala tón G. „Znáš tuhle?“ A začala zpívat tátovu oblíbenou odrhovačku. Hned jsem se přidala – taky mě ji naučil! Zpívaly jsme spolu.

„Rychleji!“ křikla Maudie a já se jí ze všech sil snažila stačit.

Rychleji.

„Jako bychom zrovna vycucli helium!“ Maudie začala zpívat o oktávu výš.

Smály jsme se a zpívaly.

Maudie křikla: „A velké finále!“ To taky říkával táta. Znamenalo to, že máte zpomalit písničku a dát do toho

prostě všechno. Snažila jsem se napodobit její vybrnkávání, zatímco Maudie hrála doprovod a společně jsme zpívaly.

Vzaly jsme si kytary do nemocnice a zahrály tátovi, který nemohl úplně zpívat s námi, ale pravá noha mu poklepávala mimo rytmus a nahlas se smál. Bylo tak krásné slyšet ho. jak se směje!

Byla jsem si úplně jistá, že Maudie má dost síly i na to, aby z něj tu rakovinu vyhnala.

Jenže neměla.

Tři dny po tátově pohřbu jsem seděla u okna a plakala tak strašně, až mě bolelo břicho. Maudie mi řekla: „Jak si můžeme navzájem nejlíp ukázat, co jsme zač?“ Široce se usmála. „Co kdybys mě vzala na místo, které je pro tebe důležité, které ti připadá krásné – a já tě zase vezmu na to svoje.“

Jaké místo si vlastně vybrat? Napsala jsem si seznam.

Most, přes který jsem už odmalička jezdívala na kole.
Vynikající zmrzlinárna U Francine.
Knihovna.
Gloriin zverimex.

Seznamy jsou bezva, protože vám pomohou otevřít mysl a najít tu nejlepší odpověď. A to se mi taky povedlo.

„Pojedeme do útulku," oznámila jsem jí. „Podívat se na psy."

Zastavili jsme u levného krámku. Koupila jsem tam tři ručníky, protože ručníků nebylo v útulku nikdy dost.

Když jsme přijely, u vchodu stál můj oblíbený hlídač. „Vítej zpátky," pozdravil mě.

Podala jsem mu ručníky. „Moc si toho vážíme, slečno."

Zamířily jsme dozadu podívat se na psy – všech plemen a velikostí. Staré psy, štěňata. Tady je mi krásně. Krásně a smutno, přesně jak jsme o tom mluvili na táboře.

Krásně, protože psi jsou chlupaté zázraky.

Smutno, protože ne každého z těch psů si někdo vezme domů.

Hrály jsme si s teriérkou jménem Dora a nebylo snadné od ní odejít. Pak jsme šly pohladit Oscara, psa velkého jako medvěd s tmavýma očima, které mi říkaly, že ví něco hlubokého.

„Jsem s nimi strašně ráda," vyprávěla jsem Maudie. „Chtěla bych mít farmu, aby mohli všude kolem pobíhat psi." Maudie vypadala, že ji představa pobíhajících psů znepokojuje. „Ale stačil by mi jeden," uklidnila

jsem ji. Zvedla jsem paže a několik psů začalo v tu chvíli štěkat.

„Máš v sobě dar," podivila se.

„Vědí, že je miluju. Chodili jsme sem s tátou každý týden."

Pak byla řada na Maudie. Vzala mě do malého muzea umění uprostřed lesů. Jmenovalo se Dyson Gallery.

„Paní Dysonová byla jedna z mých učitelek umění. Zemřela před několika lety. Její dcery založily tohle muzeum na její počest."

Byla tam fotografie paní Dysonové a nápis: ***VŠICHNI VÍTÁNI. VSTUP ZDARMA***.

To místo jsem si okamžitě zamilovala. Stěny byly vymalované různými barvami – bledě růžovou, zářivě bílou, modrošedou. Bylo na první pohled vidět, že všechno tady, všechno na téhle rodině bylo zvláštní. „Jen se dívej, jak každá místnost přechází do té další," upozornila mě Maudie. Vylezly jsme po schodech až ke střešnímu oknu v podkroví. Proudilo jím sluneční světlo. Stěny lemovaly veliké, šťastné obrazy. Mně se nejvíc líbila malba zahrady zahalené do stínu.

„Vidíš ten dotek červené kolem květin u plotu, Olive?"

Přikývla jsem.

„Ta červená člověka úplně vtáhne dovnitř do obrazu. Tohle malovala paní Dysonová. Učila mě mít takový dotek červené ve všem, co dělám."

Maudie se zářivě usmála a společně jsme prošly všechny výstavní síně. Připadalo mi moc krásné, že dcery paní Dysonové udělaly pro svou maminku něco takového.

Přemýšlela jsem, co bych mohla udělat já pro tátu.

Zeptala jsem se Maudie: „Do muzea instalatérů by asi moc lidí nechodilo, viď?"

Zasmála se. „To asi ne. Ale přemýšlej dál."